

Arrest

nr. 97 420 van 19 februari 2013
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op 16 november 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 7 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Camaguey en heeft u de Cubaanse nationaliteit. U zou in Cuba twee kinderen hebben en twee verschillende relaties. U zou er als timmerman en kok hebben gewerkt. Uw zus zou reeds meer dan tien jaar in Zweden verblijven.

U zou als kok tewerkgesteld zijn geweest in een hotel in Havana. In 1989 zou u zijn gecontacteerd door een moeder van een politieke gevangene. Omdat u kok was zou ze u hebben gevraagd of u wat rijst kon schenken. U zou dit gedaan hebben en haar hebben verteld dat ze nog mocht langskomen indien dit nodig was. De vrouw behoorde tot de beweging Hermanas Vestidas de Blanco (Witte Zusters), een beweging van moeders van politieke gevangenen die ook propaganda voerde tegen het Cubaanse regime. Nadien zou u ook nog gekookt hebben voor andere moeders van die beweging. Omdat u dezelfde ideeën deelde zou u hen hebben geholpen en dit twee jaar lang, tot 1991. Nadien zou u op aanraden van uw zus in Zweden zijn gestopt opdat u geen problemen zou krijgen met de politie, waardoor het moeilijker zou worden om haar in Zweden te kunnen vervoegen. U zou echter nooit problemen hebben gekend met de Cubaanse autoriteiten.

Ongeveer zes maanden vóór uw vertrek uit Cuba zou u opnieuw contact hebben gehad met één van de moeders. Ze zou u hebben aangesproken met de vraag of u kon koken. Ze zou in de gaten zijn gehouden door de autoriteiten en omdat u met haar sprak zouden de autoriteiten u direct hierna ook hebben aangesproken. Gedurende 21 dagen zou u door de DTI (Dirección Técnica de Investigación) zijn vastgehouden en ondervraagd waarom u met die vrouw praatte. Omdat ze geen bewijzen tegen u hadden zou u opnieuw zijn vrijgelaten. U zou toen al beslist hebben het land te verlaten en al in het bezit zijn geweest van een uitnodigingsbrief van uw zus in Zweden.

In januari 2007 zou u Cuba op legale wijze – in het bezit van een paspoort en visum- hebben verlaten en naar Zweden zijn gereisd. U zou er tot oktober 2010 illegaal hebben geleefd en er nooit asiel hebben aangevraagd. Uiteindelijk bent u naar België zijn doorgereisd, alwaar u op 5 oktober 2010 voor de eerste maal een asielaanvraag indiende.

Op 4 augustus 2011 werd u uitgenodigd voor een gehoor op het Commissariaat-generaal en heeft u op het einde van het gehoor beslist om afstand te doen van uw asielaanvraag. U zou niet naar Cuba zijn teruggekeerd, maar hebben getracht om in Zweden asiel aan te vragen, maar vanwege de toepassing van de Dublin-reglementering naar België zijn teruggestuurd.

Op 16 november 2011 vroeg u voor de tweede maal asiel aan omdat u nu in het bezit was van documenten en uw paspoort, welke u nu voor het eerst kon voorleggen. Uw moeder zou tegen betaling drie brieven hebben bekomen bij de autoriteiten die uw gedragingen in de Cubaanse maatschappij beschrijven.

Na uw vertrek uit Cuba zou u vernomen hebben dat uw broer en uw ex-vriendin beiden op hun werk werden ontslagen omdat u het land had verlaten en asiel heeft aangevraagd. Uw broer zou ook 18 dagen gevangen zijn genomen, er zouden stenen naar zijn huis zijn gegooid en hij zou als anti-sociaal zijn beschouwd. Hij zou ook getracht hebben op illegale wijze Cuba te verlaten, maar zijn opgepakt en als gevolg daarvan zes maanden zijn opgesloten.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Cuba te worden gevangen genomen omwille van uw politieke activiteiten, omwille van het feit dat u in Europa asiel heeft aangevraagd en dat u gedurende vijf jaar het land heeft verlaten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw voedselkaart, een brief van uw moeder, uw paspoort, uw rijbewijs, drie brieven van de overheid die uw problemen zouden bevestigen, drie medische attesten van uw kinderen, twee tekeningen van uw kinderen en een DHL-enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan of dat u in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U zou uw land hebben verlaten omdat u ooit voor de beweging Hermanas Vestidas de Blanco (Witte Zusters) heeft gekookt en u hierdoor door de Cubaanse autoriteiten als een opposant wordt aanzien. Volgens uw verklaringen zou het leven u zwaar zijn gevallen in het Cubaanse communistische systeem waar geen vrije meningsuiting heerst, de sociaal-economische situatie slecht is en waar mensen voortdurend worden geobserveerd.

Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat u door de Cubaanse autoriteiten als een politiek opposant zou worden beschouwd. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u, noch uw familie ooit lid waren of activiteiten hebben verricht voor een politieke groepering (CGVS 1 p.5,6). Het gedurende twee jaar koken voor vrouwen die behoorden tot de beweging Hermanas Vestidas de Blanco (Witte Zusters) zou de enige activiteit zijn die u heeft verricht waardoor u als opposant zou kunnen worden beschouwd. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u hieromtrent niet kan overtuigen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u enkel in algemene bewoordingen ('ze willen vrijheid van meningsuiting' en 'de vrijheid van hun kinderen') spreken over deze beweging. Gevraagd of u nog iets meer kan vertellen over deze

beweging, dient u ontkennend te antwoorden. Ook van andere oppositiebewegingen in Cuba blijkt u bijzonder weinig te kennen. (CGVS 1 p.13-15, 17). Zo bent u zelfs niet op de hoogte van namen van oppositiebewegingen in Cuba, noch bent u in staat voorbeelden te geven politieke gevangenen in dit land. Gevraagd verder naar de namen van de politieke gevangenen waarvoor u dan wel zou hebben gekookt, diende u het antwoord wederom schuldig te blijven. Verder kon u ook maar één naam geven van een moeder waarvoor u kookte, namelijk Nilsa Christina Hernandez (CGVS 1 p.12, 15). Dit is vreemd gezien uw hulp aan deze beweging de basis vormt van uw vertrek uit Cuba, u volgens uw verklaring hun ideeën deelt en u hen gedurende twee jaar hulp zou hebben geboden (CGVS 1 p.13). Dat u werkelijk enigszins betrokken zou zijn geweest bij deze beweging, dient zeer ernstig betwijfeld te worden.

Wat er ook van moge zijn, zelfs indien u ooit voor hen zou hebben gekookt, kan u niet aannemelijk maken hierdoor problemen te hebben gekend met de Cubaanse autoriteiten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in de periode 1989-1991 voor hen kookte en nadien met deze activiteiten bent gestopt. Vanaf 1991 tot aan uw vertrek in 2007 zouden de autoriteiten niet op de hoogte zijn geweest van uw activiteiten en u zou hierdoor aldus ook geen problemen hebben gekend. Het enige probleem dat u aanhaalt is het feit dat u in de periode voor uw vertrek uit Cuba werd aangehouden door de DTI omdat u een gesprek zou hebben gehad met een vrouw dit tot de Witte Zusters behoorde. Hierover heeft u echter tegenstrijdige verklaringen afgelegd, wat ook de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielmotieven aantast. Zo verklaarde u tijdens de eerste asielaanvraag dat u die vrouw zelf had gecontacteerd. U stelt dat u haar een dienst verschuldigd was, ze de helft van de som betaald heeft om Cuba te verlaten, één van haar kinderen vermist was en u haar wilde helpen. Dit zou dezelfde vrouw zijn geweest waarvoor u in het verleden gekookt had (CGVS 1 p.21), namelijk Nilsa Christina Hernandez (CGVS 1 p.12). Tijdens uw tweede asielaanvraag haalde u echter aan dat u de naam van de vrouw niet kende, u haar was tegengekomen op straat en ze u vroeg of u voor haar kon koken (CGVS 2 p.6). Deze versies van de feiten lopen erg uit elkaar. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt dan ook op cruciale aspecten ondermijnd.

Wat er ook van moge zijn, uit uw verklaringen blijkt dat deze aanhouding kaderde in een onderzoek, en u nadien zonder rechtsgevolgen werd vrijgelaten. Bovendien legt u omtrent deze aanhouding ook geen enkel begin van bewijs voor.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan aldus niet geconcludeerd worden dat u Cuba heeft verlaten vanuit een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit wordt verder nog onderstreept door het feit dat u erin slaagde om op legale wijze – in het bezit van een paspoort en visum- het land te verlaten. Dit wijst er aldus niet op dat u in de negatieve belangstelling stond van de Cubaanse autoriteiten.

Vervolgens wijst ook uw gedrag tijdens de asielprocedure niet op een dringende nood aan internationale bescherming. Zo zou u al sinds 2007 Cuba hebben verlaten en heeft u pas in oktober 2010 voor het eerst asiel aangevraagd, terwijl u hiertoe ook in Zweden de mogelijkheid had. U haalde aan dat u hiervan niet op de hoogte was. Dit is echter ongeloofwaardig gezien het feit u bij uw zus woonde in Zweden, zij er al meer dan tien jaar woonde en er toch kan gesteld worden dat ze van de verblijfsmogelijkheden in Zweden op de hoogte is. Ook het feit dat u op het einde van uw eerste gehoor op het CGVS plots beslist afstand te doen van uw asielaanvraag getuigt evenmin van een nood aan bescherming.

U haalde aan dat uw familie en ex-vriendin na uw vertrek nog problemen kenden omwille van uw situatie. Aanvankelijk haalde u aan dat ze beiden ontslagen zijn en er stenen naar het huis van uw broer werden gegooid. Er dient te worden vastgesteld dat u dit op geen enkele manier kan aantonen en u hierover zeer weinig concreets weet te vertellen (CGVS 1 p.18, 19). Tijdens uw tweede asielaanvraag haalde u bovendien aan dat uw familie geen problemen kende met de autoriteiten (CGVS 2 p.6). Het enige probleem dat u aanhaalde was het feit dat uw broer gedurende zes maanden werd vastgehouden, maar u linkt dit aan het feit dat hij op illegale wijze het land wilde verlaten en dus niet aan uw eigen beweerde problemen.

Bovenvermelde opmerkingen roepen ernstige vraagtekens op bij de oprechtheid van uw asielmotieven.

Wat betreft uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Cuba te worden aangehouden omwille van uw lang verblijf buiten Cuba dient te worden gesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van een systematische bestraffing van Cubanen die langer dan de vooropgestelde periode in het buitenland verbleven en dat de persoon in kwestie zijn legale status kan terugwinnen. Hij kan hierdoor wel enige tegenwerking krijgen van de Cubaanse autoriteiten indien hij in een negatief daglicht stond bij het regime. Echter, zoals hierboven al aangeduid, heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt dat dit op u van toepassing zou zijn.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen. Zo legt u drie brieven voor vanwege de Cubaanse autoriteiten (een

politiechef, een lid van het wijkcomité en de voorzitter van het wijkcomité), waarin uw asociaal gedrag wordt beschreven. Er kan echter weinig waarde worden gehecht aan deze documenten. Vooreerst zijn het louter brieven waarvan geen officieel karakter kan worden afgeleid. U geeft aan dat dit in Cuba niet zo werkt, en enkel voor officiële instanties zo is (CGVS 2 p.5). Dit is echter weinig geloofwaardig. Vervolgens is het ook ongeloofwaardig dat de Cubaanse autoriteiten zomaar (of zelfs tegen betaling) zouden attesteren dat u inderdaad problemen met hen heeft, waardoor ze zich immers zelf in diskrediet brengen. Ook de brief van uw moeder, welke enkel de algemene situatie bespreekt en niet over u persoonlijke situatie spreekt (CGVS 2 p.5), is niet in staat een ander licht te werpen op de zaak. De overige door u voorgelegde documenten tonen ondermeer uw identiteit en de medische situatie van uw kinderen aan, zaken die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een “Eerste middel” op de: “Schending van de materiële motiveringsplicht – Schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker voert als “Tweede middel” als volgt aan: “Weigering vluchtelingenstatus - Schending van artikel 1 van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet”.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker –zoals iedere burger die om een erkenning vraagt– moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.4. Verzoeker gaat klaarblijkelijk uit van een onvolledige en/of onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat de commissaris-generaal "*zich louter en alleen [baseert] op het feit dat verzoeker enkel in "algemene bewoordingen" spreekt over de beweging Hermanas Vestidas de Blanco en op het feit dat hij weinig kent van andere Cubaanse oppositiebewegingen om af te leiden dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker door de Cubaanse autoriteiten als een politiek opposant zou beschouwd worden*". De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.5. Verzoekers identiteit en Cubaanse nationaliteit staan niet ter discussie. Hij legde zijn paspoort, rijbewijs, een voedselkaart en medische attesten neer. Verzoeker verklaart Cuba te zijn ontvlucht omdat hij als een opposant werd aanzien omdat hij kookte voor de beweging van de "Witte zusters".

3.6. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Voor zover verzoeker sympathiseerde met de "Witte zusters", hun ideeën deelt en jarenlang voor hen kookte -zelfs elke week zoals verzoeker ter terechtzitting stelt- en uiteindelijk zijn land van herkomst diende te ontvluchten omdat hij door de autoriteiten met hen werd geassocieerd, ziet de Raad niet in dat verzoeker dermate onwetend kon blijven over de "Witte Zusters" en hun activiteiten. Verzoekers "*rudimentaire basisopleiding lagere school*" en zijn toelichting dat hij "*opgegroeid is in de lagere sociale kringen in Cuba*", "*de beroepen "timmerman" en "kok" heeft uitgeoefend*" kan hem niet verhinderen kennis te hebben van feiten en gebeurtenissen die hij inroept om zijn asielrelaas te ondersteunen en van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven. Immers dient er van uitgegaan te worden dat verzoeker een doorgedreven interesse vertoont voor de ondergrondse beweging die hij wenst te ondersteunen. Ditzelfde geldt waar verzoeker inroept dat de feiten zich lange tijd geleden afspeelden.

3.7. Verzoekers verklaringen zijn behept met tal van vaagheden en tegenstrijdigheden. Verzoeker kon de beweging "Hermanas Vestidas de Blanco" (Witte Zusters) niet in het minst toelichten, noch was hij bekend met andere, soortgelijke bewegingen. Verzoeker kon geen namen noemen van andere oppositiebewegingen, noch van politieke gevangenen waarvoor hij zou hebben gekookt. Voorts kon verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag slechts één naam noemen van een lid van de beweging van de "Witte Zusters", beweerde bij de tweede asielaanvraag dat het een willekeurige derde betrof die hij niet bij naam kent en stelt opnieuw in tegenspraak met voorgaande ter terechtzitting dat hij vele namen kan geven maar dit uit voorzichtigheid niet wenst te doen. Verzoeker is niet ernstig waar hij meent dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen "*details betreffen en zeer vergezocht zijn*", nu deze betrekking hebben op de conversatie die hij had met een lid van de "Witte zusters", die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn arrestatie en vlucht en dan ook de kern raakt van zijn asielrelaas. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij ooit contact had met de oppositie, noch dat hij omwille van persoonlijke redenen steun gaf aan een vrouw uit de beweging "Hermanas Vestidas de Blanco". Zijn hierop gesteunde asielmotieven zijn dan ook zonder grond.

3.8. De brief van verzoekers moeder en de drie brieven van de Cubaanse autoriteiten kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet vitiëren. Deze stukken komen klaarblijkelijk voor als

complaissancestukken, opgemaakt met oog op verzoekers asielprocedure. Een brief die uitgaat van verzoekers moeder is hoe dan ook geen objectief stuk, noch kan dit blijken uit de bewoordingen. Voorts ziet de Raad niet in dat de Cubaanse autoriteiten op vraag brieven zouden opstellen en uitreiken, om Cubaanse vluchtelingen in het buitenland bij te staan om hun asielaanvraag te adstrueren. Deze stukken komen dan ook geenszins waarachtig voor, zodat hun bewijswaarde betrekkelijk is en niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

3.9. Daargelaten de (on)geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen maakt hij hoe dan ook niet aannemelijk dat hij hiervoor in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. De Raad ziet immers niet in dat iemand met verzoekers profiel, met name een professionele kok die geen uitstaans heeft met politiek, en die op straat een kort gesprek heeft met een lid van de "Witte Zusters" waar hij voor kookt, de Cubaanse autoriteiten zou verontrusten, laat staan dat hij hierdoor diende te vluchten naar het buitenland. Dit blijkt overigens ook uit het gegeven dat verzoeker ondanks zijn voorgehouden problemen een paspoort met uitreisvisum kreeg uitgereikt en aldus de medewerking kreeg van de Cubaanse autoriteiten voor de uitwerking van zijn persoonlijke reisverlangens. Tenslotte kan verzoeker evenmin worden bijgetreden waar hij meent niet te kunnen terugkeren naar Cuba omdat hij er reeds langer afwezig is dan wettelijk is toegestaan. De commissaris-generaal wijst er in dit verband immers terecht op dat blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat Cubanen die te laat terugkeren naar Cuba niet systematisch bestraft worden, maar hoogstens personen die in de negatieve aandacht staan van de autoriteiten tegenwerking kunnen ondervinden, *quod non in casu*. De "informatie van de Cubaanse ambassade te Mexico" inzake de "Regels m.b.t. buitenlands verblijf Cubaanse onderdanen" die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift doen hieraan geen afbreuk. Voormelde vaststellingen worden door de verzoekende partij niet weerlegd en blijven dan ook onverminderd overeind. Aldus stelt de Raad vast dat, daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker omwille van de feiten die hij inroept, nood zou hebben aan internationale bescherming.

3.10. Bovendien, waar verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag nog verklaarde dat sinds zijn vertrek zijn familie omwille van hem problemen ondervond met de autoriteiten, zijn ex-vriendin en broer ontslagen werden en deze laatste zelfs werd gearresteerd en zijn huis met stenen bekogeld werd, verklaarde hij thans dat zijn familie geen problemen meer kent met de autoriteiten tenzij voor eigen handelingen. Verzoekers broer zou 6 maanden opgesloten zijn omdat hij geprobeerd had om Cuba op illegale wijze te verlaten, wat verzoeker niet aantoont en overigens zoals hij zelf stelt "voor iedereen" gangbaar is in Cuba (gehoorverslag CGVS, p.6). Verzoeker beperkt zich dienaangaande in het verzoekschrift tot de loutere opmerking dat "In de weigeringsbeslissing wordt er bovendien slechts oppervlakkig ingegaan op de feiten m.b.t. de broer en de ex-vriendin van verzoeker" het louter herhalen van de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag, en het louter verwijt dat de motivering van de commissaris-generaal "al te gemakkelijk is", waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat zijn familie gevisieerd wordt door de autoriteiten. Integendeel, verzoeker beweert zelfs dat zijn moeder zelf naar de autoriteiten is gestapt, hen erop gewezen zou hebben dat haar zoon in het buitenland politiek asiel aanvraag, waarop deze haar -althans volgens verzoeker- documenten bezorgden om zijn asielaanvraag in het buitenland te adstrueren. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van dergelijke beweringen, kunnen deze er slechts op wijzen dat verzoeker en zijn familie op uitzonderlijke hulp kunnen rekenen van de Cubaanse autoriteiten, en aldus geenszins door hen worden gevisieerd.

3.11. Tenslotte kan bijkomend nog gewezen worden op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land de nodige stappen onderneemt om de internationale bescherming die hij behoeft, te bekomen. Dit geldt temeer voor verzoeker nu hij na zijn vlucht werd opgevangen door zijn zus, die al sedert 10 jaar in Europa woonde en aldus bekend is met de verblijfsreglementering. Verzoeker verbleef na zijn vertrek uit Cuba in januari 2007 eerst tot oktober 2010 illegaal in Zweden, op 5 oktober 2010 vroeg hij asiel aan in België waarvan hij vrijwillig afstand deed om asiel aan te vragen in Zweden, en pas toen hij in het kader van de Dublin-reglementering van Zweden naar België werd teruggestuurd diende hij in november 2011 in België een tweede asielaanvraag in. Dergelijke handelwijze kan bezwaarlijk getuigen van een dringende nood aan internationale bescherming en kan de ongegrondheid van zijn asielmotieven slechts verder bevestigen.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept als "*Derde middel*" in: "*Weigering van het subsidiair beschermingsstatuut – schending van artikel 48/4, § 2, a en b vreemdelingenwet en van de artikelen 4, 15 en 18 van de RICHTLIJN 2004/83/EG VAN DE RAAD*".

4.2. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker roept als "*Vierde middel*" de schending in "*van de zorgvuldigheidsplicht*"

5.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Als "*Vijfde middel*" voert verzoeker de schending aan "*van Artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)*".

6.1. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK